

Krtčí norou 7 – 2010, aneb síla židliček konečně působí.

Ačkoliv už chodíme na šifrovačky několik let, rozhodli jsme se konečně investovat do vybavení, bez kterého náš tým údajně nemá šanci na postup do elity. Zakoupili jsme proto skládací židličky a dokonce obří skládací deštník (coming soon), jejichž výběru byla věnována náležitá péče. A protože se nám plán s postupem do elity i přes toto vybavení zhatil na 12. stanovišti Svíček, doufali jsme, že na Krtčí Norou se to konečně podaří ☺.

Před hrou jsem použila své osvědčené krtčí věšticí schopnosti a za pomoci fotky z přípravy trasy (ano tudy jsem zcela jistě ve stejné době prolézala stromy na běžkách) a informace o spojích z cíle jsem pravila, že trasa půjde přes les nad naší chatou v Lipůvce a bude končit v Blansku. S ohledem na tento předpoklad hraničící s jistotou jsme se pro cestu na sraz rozdělili dokonce na 3 skupiny, kdy jedna jela autem ze Žabin, já jsem jela vlakem! ze Židenic a Tom byl přivezen poslední a bez deštníku (což měl schváleno) a málem bez bot, protože ale kvůli hře oželel zápas ve futsalu, tak jsme mu to odpustili.

Úvodní řadu jsme luštili ze strategické pozice u špagátu ale, i když jsme při tom seděli na úspěchzaručujících židličkách, nebyli jsme schopni pojmenovat vídeňský fotbalový klub, takže jsme yettiho odhalili až po třetím obrázku. Ještě že stodvacítko „Šedý vlk“ je Aniččinou srdeční záležitostí ☺.

Na Babu jsme tak dorazili v širší špičce, ale luštění nám šlo celkem od ruky a téměř bez slepých uliček jsme odhalili většinu asociací, dokonce i tu první, nad kterou jsme se sice trochu pohoršovali, ale zase zaplaťpánbůh, že na tom obrázku nebyla panenka. Jen Ježíše Evelína odhaluje až po cestě, ale odmítáme jí vydat šifru, aby si mohla svůj nápad ověřit. Tom, který má šifru v šifrovacím žebradle (upgrade naší šifrovací igelitky) dokonce z legrace praví, že jestli Evelína šifru chce, musí ho dohonit a poté se děje něco, co nás zcela konsternuje, neboť Evelína skutečně běží a dokonce tímto pohybem, který nebyla ochotna vyvinout ani s vidinou umístění na 3. místě na Dnem, mizí za zatáčkou. Nakonec šifru dostala a doložila, i když i tak jsme mířili na správné místo.

Šifra s krevními skupinami bylo naše první zaváhání, neboť jsme tam ty skupiny nenašli a řešili to jako klasickou logickou úlohu. Protože bylo jasné, že výsledek není jednoznačný, ale pouze pravděpodobný, rozhodli jsme se jít na nejpravděpodobnější místo a na ostatní vyslat rychlé posly, jestli tam třeba není nějaké další informace. Protože na nejpravděpodobnějším místě bylo stanoviště, čekáme na posly (a čas si krátíme tím, že jim voláme, aby si pospíšili), abychom mohli obdržet zadání. OrgMartině je ale divné, že se tak trousíme, tak se nás ptá na princip předchozí šifry a záhy praví, že ji nemáme vyluštěnou. Znechuceně zasedáme tedy zpět k papíru, abychom se od něj za minutu zvedli se správným řešením. Holt příště nám na stanoviště nepouštějte koťátka, která nás rozptylují.

Trezor byl podle nás největší kiks ve hře. Ač nápad skvělý, jeho provedení bylo problematické a stačila drobná úprava, aby to byla výborná šifra. Škoda toho. Princip a dokonce i správné řešení jsme měli za cca 15 minut a líbilo se nám. Ale bohužel se nám nepodařilo správně "stisknout a trhnout" zámek a ten se neotevřel. Takže další min. půl hodinu jsme trávili debatami nad otevíráním topení, vytáčením telefonu, mlýnkem na maso volali rodičům a osobám nacházejícím se u topení a u vývrtky a hledali chybu. Např. já jsem z toho byla už tak zblblá, že jsem byla ráda, že mám camel bag a nehrozí mi tedy smrt žízní, kdyby se mi náhodou nepodařilo otevřít lahev. Když jsme zkoušeli už asi 4. variantu a ověřili všechno, co mohlo být špatně, všiml si org, že máme správný kód (ano ten, který jsme zkoušeli jako první), ale zámek jsme neotevřeli a otevřel nám ho sám (asi už měl grif), nehynoucí dík jemu. Stačilo, aby orgové kontrolovali hráčům kódy, které zkoušejí, příp. aby zámky otevírali sami a ušetřilo by nám to tu půlhodinu, která nám pak při luštění posledních šifer chyběla (možná :-)). Ono se totiž snadno řekne stisknout a trhnout, ale něco jiného je, když si to člověk zkusí 20x se správnou kombinací, než 3x s kombinací, u které si není správností zcela jist (vždy totiž existovaly 2 inverzní možnosti řešení). Takže zámky opouštíme mírně znechucení, ale pak si říkáme, že svítí sluníčko a jsme v lese a nějaký zámek nám nemůže kazit radost.

Pexeso jsme si hezky užili a týmově vyřešili během chvíle, kdy největším problémem bylo, že pexeso jsem měla na klíně já a moje židlička se bořila hluboko do prasaty nakypřené zeminy. Nakonec jsme i správně odhalili, kdo má kolik nohou a hurá ke Katce.

Výběr mezi pohodou a výzvou je jasný, rozkládáme židličky ve stínu růžového keře a opět celkem rychle a týmově interpretujeme veškeré informace ze zadání. Když je jasné, že princip je prolomen, navrhuji, aby byla z papíru sestavena kostka, na kterou se písmenka napíší, že se to pak bude líp číst. Zatímco Evelína s Tomem mapují písmenka na kostku, Broněk se ujal nevděčné role sestavení papírové kostky, čehož za pár okamžiků litoval, neboť neustálý dozor nad touto jeho činností a dobře míněné rady, jak by to šlo udělat lépe a rychleji (ano, přiznám, vše z mojí strany), jej velmi znervózňuje.

Naštěstí mu ale hotovou kostku rvy z ruky těsně ve chvíli, kdy písmenka jsou usazena, takže je na kostku napíšeme, řešení přečteme a vzhůru (do slova a do písmene) na další stanoviště. Jo jo tuším, že nejvyšší „hora“ v okolí Bukovec nás nemine. Po cestě se ještě bavíme tím, že vymýšlíme, na co bychom se měli zaměřit v zimní přípravě, jako např. že jeden z nás bude provádět snadný úkol a ostatní ho budou „nevybíravě popohánět“, dále je třeba nacvičit rychlost skládání židličky, no prostě rezervy se ještě najdou.

Vyplazivše se na kopec k rybníku bereme šifru, rozkládáme židličky a kysneme. Je nám sice jasné, že se jedná o transpozici (dokonce první slovo vyřčené Tomem nad šifrou je „mřížka“) ale upínáme se na hlavolam „patnáctka“ a jiné zcestné nápady. Až Evelína metodou zpětného inženýrství odhaluje, že to asi bude mřížka, neboť číslice je nutno poskládat k sobě a pak leze i něco jako text. V tu ránu slovo mřížka drže kouká z mřížky a je hotovo. Nám se holt daří zakysnout jen na „lehkých“ šifrách, co naplat.

Propadáme se nejen do hluboké ledové rokle, ale i v pořadí na cca 18. místo. Okolo je dost týmů, takže si říkáme, že je ten pravý čas k trháku na čelní pozice. To se nám ale nedaří a šifra odolává. Hlavní chybou je, že dostatečně nevěnujeme pozornost významu vět, ačkoliv nás u posledních dvou napadá čárka, u těch ostatních všesák, rybář, uvozovky a jiné nesmysly. Takže se zabýváme prepisováním textu do jiných tvarů a dalším kratochvílím a Evelína rezolutně sděluje, že ona tuto šifru nevyluští a že ji musím vyluštit já. To jí teda pěkně děkuju. Každopádně ji pořád ne a ne vyluštit a to já ani nikdo další. Broněk pořád opakuje, že proč se tak babrali s významy těch vět, a my pořád nic. Protože jsem přesvědčena, že fotka ze zimní přípravy trasy pochází z místa, které je cca 200 výškových metrů nad námi a kde také svítí sluníčko, rozhodujeme se namísto vzetí záchranu vyzkoušet poslední možnou krtčí radu. Balíme tedy sezení (stejně se mi zase bořila židlička do jehličí) a přesouváme se na paseku, kde se židlička boří úplně stejně a Broněk stále stejně opakuje, že ty významy těch vět tam nejsou náhodou. Dáváme si posledních 10 minut před záchranou a vtom se nám místo všesáku a rybáře vybavují háček a háček a čárka, čárka, čárka a ejhle, najednou jsem tu šifru fakt vyluštila, takže se celému týmu omlouvám, že mi to tak trvalo, ačkoliv mě tím Evelína pověřila jež před dvěma hodinami. S báječným pocitem z prolomení zákysu (který moc neznáme, protože většinou zákys neprolomíme), vyrazíme na Bukovec věda, že času moc nezbyvá.

Protože nám Broněk stanovil 30 minut na každou šifru, posloucháme ho a slepého krtečka vedeme ke kalhotkám a nás následně k jezdeckému klubu. Nejdřív nám sice vychází jen jezdecké, ale protože po cestě pořád otravuju, že se mi to moc nelíbí, dolušťuje Evelína ještě „klub“ a s tím jsem už spokojená.

U klubu se radost z hospody, kde lze zakoupit něco na doplnění tenčících se zásob, mísí s neradostným pohledem na posedávající věhlasné týmy vč. Albertů, kteří by přece měli být už dávno v cíli! Tušíme, že to nevěstí nic dobrého, bereme šifru a obáváme se, že cíl už nemůžeme stihnout. Magická moc židliček však konečně v pravý čas funguje a my týmovou mozkovou bouří šifru luštíme během 20 minut. Tak tak stačíme dopít kofolu a pádíme dolů, protože šance na dojití stále je!

U tkaniček se dovídáme, že moc lidí z Výzvy zatím nedorazilo, takže nás to motivuje, leč správný nápad nějak nepřichází a to jsme prosím chtěli tkaničku dokonce našněrovat do nějaké boty (ale nikomu se nechtělo zouvat..). Bereme proto z časových důvodů nápoředu, která hezkou šifru zbytečně moc prozrazuje, ale co už.

U poslední šifry sice správný nápad s prsty padá hned, ale ať na sebe či fotografa ukazujeme sebevíc Věček a paroháčů, princip pořád nic. Napadá nás sice očíslovat prsty (Tom si dokonce nechá na nehty aplikovat apartní zdobení a stává se tak objektem konceptuálního umění), ale nikoliv v binární soustavě, takže i zde bereme před branami cíle nápoředu, ukazujeme pořadatelům neslušné gesto a zapisuje se nám čas 21:44 uf. Je nám také řečeno, že čas již dále neběží a my tedy stihneme splnit i závěrečný úkol.

Ačkoliv se moc těším na guláš, přeci jen tři body si nemůžeme nechat uniknout, takže se dělíme na skupiny a prodíráme se chaosem do míst plnění úkolu. Jelikož jako na každé hře i na této se bavíme o Aniččině vysněné šifře, napadne obě skupinky zašifrovat zprávu přesně touto šifrou, čemuž se museli orgové asi trochu divit (no oni to vlastně neluštili a možná ani neviděli), ale opravdu jsem se dopředu nedomlouvali ☺. Tři body jsou tedy naše a hurá na guláš, u kterého se ale mezitím vytvořila úděsná fronta. Naštěstí nám čas krátí zábavný způsob nabírání guláše, který s odstupem považujeme za nejzábavnější prvek hry (holt není závod jako závod a ne každý vítěz Tmou by zvítězil i v závodní jídelně ☺). Kýženou stravu však nakonec dostáváme a dokonce se zdá (a později i potvrzuje), že jsme došli na 5. místě, což považujeme za úžasný úspěch a říkáme si, že pokud síla židliček vydrží, tak na Tmou přidáme i deštník a to bude teprve něco!

Za Čumáky Hanka